சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

திரு. பா. ஜான்,
(வசந்தம் கார்டன்,
மகாகவி பாரதிநகர், சென்னை)
அவர்களின் அன்பளிப்பு

நூற்றுப் பதினெட்டாவது பட்டமளிப்பு விழா

தி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர்
ஆய்வுக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18
அண்ணா அறிவாலயம்

மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர்

டாக்டர் கலைஞர்

மு. கருணாநிதி

அவர்கள் ஆற்றிய விழாப் பேருரை

20—9—1975

சனிக்கிழமை

பல்கலைக் கழக வேந்தரவர்களே!
இணை வேந்தர் அவர்களே!
துணை வேந்தர் அவர்களே!
பேராசிரியப் பெருமக்களே!
மாணவ உடன் பிறப்புக்களே!

மூத்ததொரு பல்கலைக் கழகம் இளமை முறுக்குடன் செயல்புரியப் புறப்படுங்கால் அதனை வாழ்த்திப் போற்றும் வாய்ப்பினைப் பெறுவதில், அங்கிருந்து கிளம்பிடும் அறிவுக் கதிர்களாம் பட்டம் பெற்ற மாணவர்களைக் கண்டு மகிழ்வதில் பெருமை கொள்கிறேன். சிந்தனைச் செல்வர்களின் கருத்துக் கருவூலங்கள் கால் முளைத்து நடமாடிய இடம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் என்பதை நானிலமே அறியும். இதற்கோர் வரலாறு உண்டு. அந்த வரலாற்றுக்கோர் மாண்பும் உண்டு. மண்டிலங்கள் பலவற்றின் புகழ் மாலைகளை அணிந்த கழுத்துடன் உலா வரும் இதன் பெருமிதம் கண்டு பேருவகை கொள்ளாத நல்லார் இல்லை. இதன் வரலாற்று ஏட்டில் ஒரு திருப்புமுனையாகப்—பட்டமளிப்பு விழாச் சொற்பொழிவு, இன்று, முதல் தடவையாகத் தமிழிலே நடைபெறுகிறது; அதிலும் 117 பட்டமளிப்பு விழாக்களுக்குப் பிறகு இந்த நூற்றுப் பதினெட்டாவது பட்டமளிப்பு விழா தமிழிலே நடைபெறுகிறது; தாய்மொழியில் நடைபெறுகிறது என்பதை எத்துணை வியப்புடன் கூற வேண்டியிருக்கிறது என்ற வேதனையைக் கண்டீரா! தமிழில்தான் என்னால் பட்டமளிப்பு விழா உரையைப் படிக்க இயலும் என்பதால் அல்ல; ஆங்கிலத்திலும் படித்திடுவேன்; பேசுதற்கு இயலாவிடினும்! நிலை விளக்கமல்ல இப்போது

தேவைப்படுவது! நமது நிலத்துக்குரிய வளமொழியாம் தமிழை, மணிமுடியில் வைப்பதற்கு நாமே தயங்கிடில்— தாயை இகழ்வதற்குச் சமமன்றே! அதனுல்தான் இந்தத் திருப்புமுனைத் திருவிழாவை இன்றைக்கு நான் என் தமிழை வணங்கித் தொடங்கி வைக்கிறேன்.

உழைப்பில் பங்கு கொள்வீர்!

உலகின் பல பகுதிகளில் ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் கையசைத்துக் காலசைத்து ஊளையிடுவதையே உரை யாடலாகக் கொண்டிருந்த பழம்பெரும் காலத்தில், ஈராயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இலக்கண எழில் கொஞ்சும் மொழியாக இன்பத் தமிழ் மொழி இருந்ததென்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டுக்கள் ஏட்டில் அடங்கா; எண்ணிறந்தவை! அம்மொழி—செம்மொழி— நம்மொழி — தமிழ் மண்ணில் எல்லா இடத்திலும் கோலோச்ச வேண்டுமென்பதே தமிழ் நெஞ்சு கொண்டவரின் விழைவு! அது விரைவாக நிறைவேறவே உழைக்கிறேம். அந்த உழைப்பில் பங்கு கொள்ளப் பட்டம் பெற்றுள்ள உங்களையும் அழைக்கிறேன்.

தாய்மொழிச் சிந்தனை

தாய்மொழியில் பேசுவது, எழுதுவது சிறப்பல்ல என்று கருதிடும் பொல்லாக் காலம் ஒன்றிருந்தது. பிற மொழியில் திறன் இருப்பதைக் காட்டிக் கொள்வதே பீடு என எண்ணினர். ''கோரிக்கையற்றுக் கிடக்கு தண்ணே—இங்கு வேரிற் பழுத்த பலா'' எனப் பாவேந்தர் பாடியது இளம் கைம்பெண்ணின் வேதனை குறிக்க மட்டும் எனக்கொள்ளாது, தமிழின் நிலை குறித்தும் பாடிய தாகக் கொள்ளின் தவறில்லை. வளர்ந்துவரும் உலகின் அறிவார்ந்த விஞ்ஞானப் புதுமைகளுக்கேற்பத் தமிழில்

சொற்கள் இல்லையே என்று வாதிடுவது, தமிழரையும் தமிழ் மொழியையும் வளர்க்கின்ற கடமையினின்றும் வழுக்கிக் கொள்வது தவிர வேறு என்ன ?

''சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்''

என பாரதியார் முழங்கினரே; எந்தச் செல்வம் சேர்ப்பது குறித்து; கனகமணியா? கட்டித் தங்கமா? பட்டை தீட்டிய வைரமா? பவளமா? முத்தா? அவை கலையல்லவே அவர் குறித்தது; அவையனைத்தையும் புறங் காணும் அறிவொளியாம் அழியாச் செல்வத்தைத் தமிழில் கற்றுக்கொள்ளும் முயற்சியை அல்லவா அந்த முண்டாசுப் புலவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்! தாயின் தோள் மீது ஏறிக் காதலிக்காக மரக்கிளையில் கனி பறிப்போர் இருப்பதாலேதான் தமிழை மிதித்துக் கொண்டு, பிற மொழியை எட்டிப் பிடிக்கத் தாவுகின்ற கொடுமை இங்கே நடைபெறுகிறது. உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்ள அடுத்து ஒரு மொழி தேவைதான். அது ஆங்கிலமெனும் துணையாக இருப்பதில் தவறில்லைதான். அதற்காகத் தாய்மொழியில் சிந்திப்பதையே மறந்து விடல் அநீதியன்றே?

சங்ககாலச் சால்பு

எத்துணைச் செழுமையைத் தமிழ் முன்பே பெற்றிருந் தால் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இலக்கணத்தை உருவாக்கியிருக்கக் கூடும் என்பதை நினைத்துப் பார்த்திடவேண்டும். அதற்கும் சிலபல நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பு பிறந்து, தவழ்ந்து, வளர்ந்த மொழி என்பதால் தானே அதன் வாயிலாகத் தமிழரின் சால்பை உணர முடிகிறது! அறிவிற் சிறந்த கல்வியாளர்கள், புலவர் பெருமக்கள் சங்க காலத்துத் தமிழரசர்களால் போற்றப்பட்டது மட்டுமல்ல; அவர்தம்

பொன்மொழி கேட்டுச் செங்கோலோச்சினர் என இலக்கியங்கள் இசைத்திடுகின்றன. புலி, தன் குட்டியைப் பாதுகாப்பது போல மக்களைப் பாதுகாத்த மன்னனின் பெருமை குறித்துப் புறநானூறு,

"புலிபுறங் காக்கும் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோல் நீபுறங் காப்ப"

என்று ஒலிப்பதையும் கேட்கிறோம்; அதே வேளையில் அந்த மாமன்னர்களில் ஒருவனை பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கல்வி அறிவின் மேன்மை குறித்துத் தன் நாட்டு மக்களுக்கு எழுதிக் காட்டிய புறநானூற்றுப் பாடலும் அக்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம், கல்வியின்பால் கொண்டிருந்த காதலை வெளிப்படுத்துகின்றது. அரசின் பண்பு எவ்வாறு இருந்திடல் வேண்டுமென்பதை நமது இலக்கியங்கள் கோடிட்டுக் காட்டுவது கண்டு மலைத்தல்லவா போகிறோம்—இன்றோ, நேற்றோ இல்லையே; இருநூறு முந்நூறு ஆண்டுகள் என்ற கணக்கும் இல்லையே—சங்க இலக்கிய மல்லவா தமிழர்களின் அரசுப் பண்பை வரையறுத்துக்கூறுகிறது! நால்வகைப் படை கொண்ட மாவீரனுயினும் அவன் கொற்றம், அறத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாம். தனது உற்றூர் உறவினர் என்பதற்காக அவர்களைப் பேணலும், சுற்றமல்லாதார் என்பதனல் பேணமறுத்தலும் கூடாதென்பதை அந்நாள் தமிழ் வேந்தன் உணர்ந்து நடந்தானும்.

"நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்
அதனுல் நமரெனக் கோல்கோ டாது
பிறரெனக் குணங்கொல் லாது.."

இந்தப் புறநானூற்று வரிகள் மீட்டிக் காட்டும் தமிழரின் பண்பு கீதத்தை நாளெல்லாம் கேட்டு மகிழலாமே!

தமிழால் முடியும்!

தொல்புவியில் தமிழினம் கொண்டிருந்த பெருமையை நான் ஒன்றிரண்டு தொகுத்துக் காட்டுதற்குக் காரணம் ஒரு வரலாற்று நூலை உங்கள் கரங்களில் வழங்குவதற்காக அல்ல; மங்கிய வரலாற்றை மீண்டும் எழுதிட நீவிர் வல்லவர் என்று தெரிந்திருப்பதாலேயே நினைவூட்டுகிறேன். அதற்குத் தமிழைக் கற்றல் பழைய வரலாறு புரியும். தமிழில் கற்றல் புத்துலகத்தோடு போட்டி போடும் புதிய வரலாறு எழுத இயலும். பத்தாண்டுகட்கு முன்பே, ''தமிழால் முடியும்'' என்ற உறுதி தோன்றியது. முயற்சி அரும்பியது. தமிழைப் பயிற்று மொழியாக்கும் நிலையை முழுமையாக்கிட ஏழாண்டுகட்கு முன்பு சூளுரை மேற்கொண்டோம். பயன் யாது? ''பயிற்று மொழி'' உணர்வைக் கெடுக்க, ''வயிற்று மொழி'' உணர்வு தூண்டிவிடப்பட்டது. தமிழ், சோறிடாதோ? சோம்பிக்கிடக்குமோ? சோறும் தரும்—சுயமரியாதையும் தரும்—என்று எடுத்து வைத்த சான்றுகள் விழலுக்கிறைத்த நீராயிற்று—வெண்ணிலா, காட்டில் காய்ந்த கதையாயிற்று; விறுவிறுப்பான வேலை நிறுத்த நடவடிக்கைகள், மாணவர்களின் உணர்ச்சியைத் தட்டிவிட்டு எழுப்பப் பெற்ற கிளர்ச்சிகள், விளக்கம் பெறுவதற்கான அமைதியான தன்மையை திரை போட்டு மறைத்ததால் தமிழ்ப் பயிற்றுமொழித் திட்டம் தயங்கி நின்றது. இந்தத் தயக்கம் முழுமையாகப் போக்கப்பட்டுத் தாய்மொழிச் சிந்தனைக்கு முதலிடம் அமைந்திட எதிர்காலத்தைப் படைக்கப்போகும் மாணவர்களும், அவர்கட்கு வழிகாட்டுவோரும் பணியாற்றிட வேண்டும். ஆங்கில மொழியில் மேதைகளாயிருப்போர் தமிழ்ப் பயிற்றுமொழிக் கொள்கைக்குப் பகையாயிருப்பர் என்ற பொதுப்படையான வாதத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். புலால் உண்ணுதவர்கள், மற்றவர்க்குப் புலால் உணவு சமைப்பதையும், பரிமாறுவதையும் பார்க்கிறோம் நம் அனுபவத்தில்; ஆகவே ஆங்கிலம் படித்த அறிஞர்கள் தமிழ்ப் பயிற்று மொழியை விரிவாக்கி

வெற்றி காண்பதில் நம் உணர்வுகளுக்குச் செயல்வடிவம் தருவர் என்றே நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கையில் ஒன்றைத் தெரிவிக்கிறேன். இது, முழுமையான வெற்றிக்கு முதல் கட்டமாக அமையட்டும்.

இப்போதுள்ள பல்கலைக் கழகப் பாடத் திட்ட முறையில் புகுமுக வகுப்பு, இளநிலைப் பட்டப் படிப்பு (பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி.) இவற்றுக்கு மட்டும், தமிழ்ப் பயிற்றுமொழி இருந்து வருகிறது. பட்ட மேற்படிப்பு, முதுநிலைப் பட்டப் படிப்புக்களுக்கு (எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி.) தமிழ்ப் பயிற்று மொழி இல்லை. இதனால் தமிழில் பட்டப் படிப்புப் பயின்றவர்கள், முதுநிலைப் பட்டப் படிப்பில் தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொள்வதற்கு வாய்ப் பற்றுப் போகிறது. எனவே, முதுநிலைப் பட்டப் படிப்பு களுக்கும் தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு வருகிற திட்டத்தினைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் தொடங்கி நிறைவேற்றினால் அளவிடற்கரிய மகிழ்ச்சியுடன் அரசு வரவேற்றுத் துணை நிற்கும்.

எம்மொழியில் பயில்வது என்ற கேள்விக்கே இத்தனை விளக்கங்களும், கருத்துக்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றுகத் தொடர்ந்தன. இனி, எதனைப் பயில்வது என்பதும் விடை காணவேண்டிய தலையாய வினாவல்லவா ?

கற்பவை தேர்ந்தெடுப்பீர் !

''கற்றக் கசடற'' என்ற வள்ளுவர், '' கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக '' என வலியுறுத்தியிருப் பதை மேலெழுந்தவாரியாக நோக்குவது உரிய பொருளைத் தராது. கற்பவை எவை என்பதை முதலி லேயே தேர்ந்து தெளிந்திட வேண்டும். கசடறக் கற்க வேண்டுமென்பது பொதுவான அறிவுரை. கற்பவை எவை என முடிவு செய்துகொண்டு கற்கத் தொடங்க வேண்டுமென்பதுதான் சிறப்புமிக்க அறிவுரை. அந்த அடிப்படையில் கலையியல் மட்டுமே பயில்வோர்,

அறிவியல் பாடங்களிலும் ஒன்றைக் கட்டாயமாகப் பயில்வதும்—அறிவியல் மட்டுமே பயில்வோர் கலையியல் பாடங்களில் ஒன்றைக் கட்டாயமாகப் பயில்வதும் நிறைவான ஆற்றலை அளித்திட வல்லது என்பது என் கருத்து. அறிவியல், கலையியல் இரண்டு துறைகளிலும் இணைந்த அறிவு மாணவர்க்கு இன்றியமையாததாகிறது. அதற்கேற்ப இப்போதுள்ள பாடத் திட்டங்களில் மாறுதல் செய்வது பற்றி ஆய்ந்து முடிவெடுப்பது நலமென நான் சுட்டிக்காட்டுகிறேன்.

ஊர்ந்து செல்லும் குழந்தைப் பருவத்திலேயே பல் முளைக்கும்போது கிராமப்புறங்களில் பல் கொழுக்கட்டை செய்துவைத்துப் படையலிட்டு, அகன்றதோர் தட்டில் அணிமணியும், கொழுக்கட்டையும் இட்டுக் குழந்தை எதனைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது என்பதைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறோம் ஆவல் மிகுதியோடு ; இதனைப் புதிய யுகத்தை வரைய இருக்கும் மாணவரிடத்திலும் கண்டறிதல் தேவையன்றோ ?

எல்லோருமே பேராசிரியப் பெருமக்கள் ஆகிவிடின், அவர்கள் இருந்து அறிவு போதிக்கும் கல்லூரிக் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கேற்ற பொறியாளர் எங்கிருந்து வருவர் ? வரலாற்று மேதைகள் தோன்றி ஆராய்ச்சிக் கருவூலங்களை அள்ளி வழங்கிடல் களிப்பூட்டுவதுதான் எனினும், விஞ்ஞானத் துறையில் முகிழ்த்திடும் அற்புதங்களைக் கற்றறிந்த வித்தகர்களின் வளர்ச்சியைப் புறக்கணித்துவிட முடியாதே ! எனவே, எல்லாத் துறைகளிலும் பரவலாக மாணவர் அணியினர் ஒளியுமிழ் கொற்கை முத்துக்களாக விளங்கிடுதல் வேண்டும். அதற்குத்தான் **“கற்பவை தேர்ந்து கற்றிடுக ; கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்க”** எனப் பொய்யா மொழியார் புகன்றார்.

பட்டம் பெற்றோர் பணி

அறிவுக் கூடங்களில் இருந்து பட்டம் பெற்று வெளிச் செல்வோர், பகுத்தறிவுக் கதிர் பரப்பி, நமது நாட்டு மக்களை—முன்னேறும் உலகத்தோடு இணைந்து நடை போடத்தக்கவர்களாக ஆக்கிடப் பாடுபட வேண்டும். சாதியென்னும் சங்கிலி, தாளப் பிணைத்திட—சம்பிர தாயங்கள் என்னும் பேரால் மூடப்பழக்க வழக்கங்கள் முடிசூடிக் கொள்ள—இனியும் இடம் தருவது, இளைய தலை முறையையும் திட்டமிட்டுக் கெடுக்கிறோம் என்றாகும். அறிவுலகை மலரச் செய்திடத் தொடக்கக் கல்விப் பருவத்திலேயே புதிய மாற்றங்களைச் செய்திட வேண்டும். முயற்சி திருவினையாக்கும் என்பதை மறந்துவிட்டு, எல்லா வற்றுக்கும் பொறுப்பை நம்மை மீறிய ஒரு சக்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு—வாழ்நாட்களை எண்ணிக் கொண்டி ருப்பவன், தானும் வாழாமல் பிறர் வாழவும் பாடு படாத நடைப்பிணமாகிவிடுகிறான். இந்த இழிநிலை தவிர்க்கத்தான் அறிவாயுதம் கையில் ஏந்தியிருக்கிறீர்கள். அதனை மறந்திடாதீர்; தொல்லைகள் புயலெனத் தாக்கி டினும் ஏற்ற கொள்கையில் நிலையாக நிற்பவனே இலட்சி யவாதி. அந்தப் பட்டியலில் இன்று பட்டம் பெறுவோர் பெயரும் இடம் பெறுதல் வேண்டுமென விழைகின்றேன்.

இலட்சியம் பற்றி நான் கூறிடத் தொடங்கியதும், மதுரைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவில் 1967-ஆம் ஆண்டு முதலமைச்சர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆற்றிய உரையில், இலட்சியம் பற்றி எடுத்துக் கூறிய கருத்துக்கள் என் நெஞ்சில் நிழலாடுகின்றன. அதனை இங்குக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமென்பதால் சில வரிகளை நினைவூட்டுகிறேன்:—

"கடினமாக உழைத்தால் மட்டுமே வெற்றி தரக்கூடிய இலட்சியங்கள் நம் முன் நிற்கின்றன. ஆனால், அதே வரிசையில் வசீகரப் பூச்சுக்களுடன், மயக்க

மூட்டத்தக்க பேச்சுக்களையும் குறிக்கோள் என்ற பெயரால் நிற்கவிடுகின்றனர். தெளிந்து அறிதல் வேண்டும். நாட்டிலே ஒற்றுமை வேண்டும்—இது குறிக்கோள். அனைவரும் ஏற்கத்தக்கது; இதன் வெற்றிக்காக அரும்பணியாற்றுவது மாணவர் கடன். நாட்டின் ஒற்றுமைக்காக—உன் மொழி, உன் மரபு அழிந்திடவும், ஒருப்பட வேண்டும்; பிறமொழியின் ஆதிக்கத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்—இஃது அறிவுள்ள எவரும் ஏற்க முடியாதது. தன்மானமுள்ள எவரும் எதிர்த்தாகவேண்டியது. இதனை இலட்சியமென்றே திட்டமென்றே கூறுவது, இலட்சியம் என்பதற்கே களங்கம் தேடுவதாக முடியும். நாட்டுப் பொதுச் செல்வம் நாளும் வளர வேண்டும்; அதற்கான முறையில் அனைவரும் உழைத்திட வேண்டும் — இஃது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க இலட்சியம். நாட்டுச் செல்வம் பெருகட்டும், அது நாலாறு பேர்களிடம் சென்று சிக்கிக் கிடப்பினும் கவலை வேண்டாம் என்றுரைப்பது இலட்சியமாகாது —அதனைக் கேலிக்கூத்தாக்குவதாகும்.

"கூடி வாழ்ந்தால் கோடி இன்பம்—இனிய எளிய இலட்சியம். கூடி வாழ்வோம்; 'உன்னிடம் உள்ளது எனக்கு, என்னிடம் உள்ளதும் எனக்கு'—என்று முறை வகுத்திடல் கூடிவாழ்வதாகாது. 'ஆட்டுக் குட்டியைத் தின்றுவிட்ட ஓநாய், என்னுடை ஆடு ஒன்றுக இணைந்துவிட்டது. நாங்கள் இணைபிரியாச் சோதரர் ஆகிவிட்டோம்' என்று கூறுவது போன்ற முறையில், 'ஒற்றுமை' வேண்டுவோர் நடந்திடக் கூடாது என்பதனை அறிவுறுத்த வேண்டும்.''

அண்ணு அன்று கூறிய இந்த மணிவாசகத்தைத் தெளிவுற நன்குணர்ந்தால் இலட்சியத்தில் குழப்பத்திற்கு இடமேயில்லையல்லவா?

விஞ்ஞான அறிவு வளர்த்திடுவோம் !

கல்லூரிப் படிப்பும் பயிற்சியும் பெறுகிற மாணவர்க்கு வெளியிலிருப்போர் தக்க உதவி செய்திடின் மாணவர் பலரின் வேலை வாய்ப்புப் பற்றிய கவலையும் மறையும். நல்ல திறமையாளரும் குறிப்பிட்ட காரியங்களுக்குக் கிடைத்திடுவர். பெரிய தொழில் நிறுவனங்கள் (Big Industrial Houses) தங்கள் தேவைக்கேற்ற பயிற்சியுடன் மாணவர்களைப் படிக்கவைப்பதும், பயிற்சிக்கான செலவை ஒப்புக்கொள்வதும் பல நாடுகளில் இன்று மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ள முறையாகும். ஆனல் நமது நாட்டில் தொழில் நிறுவனங்கள் இதற்கெனச் செலவிடுவது குறைவேயாகும். தொழிற் கல்வியும், விஞ்ஞானக் கல்வியும் அதையொட்டிய பயிற்சிகளும் மாணவர்கட்குக் கிடைக்கத் தொழில் நிறுவனங்கள் பங்கேற்பதோடு செலவுகளையும் ஓரளவு ஏற்றிட முன் வருதல் வேண்டும். எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையுடன் மாணவர்கள் கல்வி பயில இந்த முறை, உறுதியாக வாய்ப்பளிக்கும்.

பழைய முறைகளைக் களைந்துவிட்டு, விஞ்ஞான அறிவுக்கும் மனித சமுதாயத் தேவைகட்கும் ஏற்றவாறு கல்வி முறை மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதோடு, அந்தக் கல்விக்கும் அன்றுட வாழ்வுக்கும் தொடர்பு இருந்திடத்தக்க சூழலையும் ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். விஞ்ஞானத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றிக் கோத்தாரி குழுவினர் கூறியவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன் :—

" Science has radically transformed man's material environment. In the technologically advanced countries the average span of human life has increased by more than a third over the last hundred years. Science *is* universal and so *can* be its benefits. Its material benefits are immense and far-reaching—industrialisation of agriculture and release of nuclear energy, to mention two examples—but even more profound is its contribution to culture. Science is

liberating and enriching of the mind and enlarging of the human spirit. Its fundamental characteristic has turned out to be the possibility of unlimited growth. Every advance in science deepens our understanding of Nature. But it also heightens the sense of ignorance. *Nature is inexhaustibly knowable.* Nothing comparable to the scientific revolution in its impact on man's development and outlook has happened since the Neolithic times."

புதிய பல்கலைக் கழகங்கள்

கடந்த ஆண்டுகளில் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை வளர்ந்துள்ளது. மாணவர்களின் தொகையும் வளர்ந் துள்ளது. அதற்கேற்பக் கல்வியின் தரமும் அமைந்திடல் வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல; பெருகிவரும் மக்கள் தொகைக்கேற்ப வருங்காலத்திற்கான கல்வித் திட்டத் தையும். இப்போதே வகுத்திடுதல் வேண்டும். கல்வியின் திறனே மேம்படுத்தக் கல்லூரிகட்குத் தன்னுட்சி வழங்கும் திட்டம் கொள்கையளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பல்கலைக் கழகங்களின் கண்காணிப்புக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கல்லூரிகள் சுயாட்சித் தன்மையுடன் இயங்குவது அவைகளின் ஆற்றலை அதிகப்படுத்திட உதவும். அதற் கெனத் தேவைப்படும் தகுதி பெற்ற கல்லூரிகள் இந்தப் பயனை விரைவில் பெற இருக்கின்றன.

கல்லூரிகளின் பெருக்கத்தை மனத்திற்கொண்டு, நிர்வாக வசதிக்காகவும், அந்த அடிப்படையில் பரவலாகக் கல்லூரிகளின் மீது சிறப்புக் கவனம் செலுத்துவதற்கு ஏற்ற வகையிலும் மேலும் இரு பல்கலைக் கழகங்களைத் திருச்சியிலும், கோவையிலும் அமைத்திடவும், விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழிற் கல்விக்கான பல்கலைக் கழகத் தைச் சென்னையில் நிறுவிடவும் ஊக்கமுடன் முயன்று வருகிறேம்.

அரசும், பல்கலைக் கழகங்களும், கல்வித் துறை யாளரும், படித்துக் கொண்டிருப்போரின் நிகழ்காலம் நம்பிக்கைக்குரியதாக இருந்திடவும், எதிர்காலம் ஒளிமய

மாகத் திகழ்ந்திடவும், பட்டம் பெற்றுள்ள உங்களைப் போன்றோரின் உறுதுணை கிடைக்குமென்ற ஆர்வத்தில் திட்டங்களைத் தீட்டுவதைக் காண்கிறீர்கள்.

அறிவுச் சேமிப்பு வங்கியாவீர்!

மராட்டிய மாவீரன் சிவாஜியை வீரனுக்கிய அவன் தாய் ஜீஜிபாய்போல, மாணவர்களை ஆற்றலாளர்களாக்கிட ஆசிரியப் பெருமக்கள் அக்கறை காட்டுதல் வேண்டும். "சான்றோனுக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" என்ற தமிழ்ப் பாடலுக்கேற்பத் தந்தையின் நிலையிலிருந்து மாணவச் செல்வங்களைச் சான்றோர்களாக மிளிரச் செய்திடல் வேண்டும்.

இன்று நாடெங்கும் கட்டுப்பாட்டுத் தன்மை பற்றிப் பேசப்படுகிறது. ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் இளந்தலை முறைக்கு மிகமிகத் தேவை என்பதையும், கடமை உணர்வும், கண்ணியமும் தேய்ந்து போகாமல் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்பதையும், தொடர்ந்து நல்லறிஞர்கள் வலியுறுத்தி வந்துள்ளார்கள். சட்டத்தால் மட்டுமே எங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று எண்ணிடாமல், சட்டம் தேவைப்படாமலே இளைஞர்கள், தங்களை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் தாங்களே நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். துள்ளும் பருவமிது; அறிவேன். அள்ளும் சுவை சேர் பாட்டுங் கூத்தும் நாடிடும் வயதுதான்; நான் மறுத்திட மாட்டேன். தடுத்திடவும் நினைப்பதில்லை. ஆனால், இந்தப் பருவத்தில்தானே ஒரு நாற்பது ஐம்பது ஆண்டு காலத்திற்குத் தேவைப்படும் அறிவுச் சேமிப்பு வங்கியை நிறுவி, அதனை விரிவுபடுத்தும் திட்டங்களைத் தீட்ட வேண்டியிருக்கிறது! இந்தப் பருவத்தைக் கோட்டை விட்டுவிட்டால், பின்னர் எத்துணை இடர்ப்பட வேண்டியுள்ளது, அந்தச் செல்வத்தைத் தேடிப் பெற்றிட, என்பதை மறந்திடலாகாது.

கல்வியெனும் ஏணி கிடைக்காததால் சமுதாயத்தில் உயர்நிலை அடைய முடியாமல் தாழ்த்தப்பட்டும், பிற்படுத்தப்பட்டும் கிடந்த மக்களுக்கு அறிவாரக் கல்வி வழங்கவும், அவர்கட்கு மேம்பாடு அளிக்கவும் பெருவாரியான சலுகைகள் வழங்கப்படுகின்றன. வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையும், சலுகை வழங்கும் கொள்கையும் ஆழ்குழியில் கிடப்போரைக் கரையேற்றுவதற்குத் தானே தவிர, சாதிப் பிரிவுகளின் சர்ச்சைகளை வளர்க்கின்றவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக அல்ல. கல்விக் கூடங்கள், நம் அனைவரையும் மனிதர்களாக—இந்த நாட்டுக் குடிமக்களாக—ஆக்குதற்குப் பயன்பட வேண்டுமேயல்லாமல், சாதிப் போரின் களங்களாக அமைந்திடலாகாது.

சாதி பேதக் கொடுமை—சாதிப்பற்று—இவைகளைச் சாடிடவும், சமுதாயத்தில் சமத்துவமும், பொருளாதாரத்தில் ஏற்றத் தாழ்வற்ற நிலையும் படைத்திடவும், பகுத்தறிவுக் கதிரை எங்கணும் பரப்பிடவும், நாடு, வீரர் கோட்டமாக, விவேகபுரியாக விளங்கிடவும், வளம் குலுங்கவும்—இன்று பட்டம் பெறும் நீவிர், தூய தொண்டுள்ளம் கொண்டு, பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டுகிறேன். தாழாது முயற்சியில் நாட்டம் கொள்வோர், ஊழையும் வென்றிடுவர் என்ற குறள் மொழியை உம்மால் தான் மெய்ப்பிக்க முடியும் எனக் கூறி, வாழ்த்தி மகிழ்ந்து, விடைபெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்.